

Processadors de textos: els reis del soft de producció

Jordi Salvadó i Folch

De ben segur que el soft que amb més freqüència fem servir en el nostre ordinador directament o indirectament té a veure amb els tractaments o processadors de textos. Els programes que han permès que el compatible substitueixi la cansada màquina d'escriure.

No m'entretindré a lloar els pros i els contres de l'un o l'altre sistema d'escriptura, en principi perquè jo empro el primer i segon perquè em sembla que no hi ha color, romanticismes i nostàlgies a banda.

El cert és que el processador de textos com es desprèn de la seva denominació, presuposa l'elaboració de tot tipus de treballs escrits amb una definició i qualitat que fins no fa pas gaire era tasca de mecanògrafes expertes i d'impremtes polides. Un bon programa ens resol molt la nostra tasca. Ara bé, escollir el més adient no és tan fàcil com pot semblar, atesa la gran quantitat que n'existeixen al mercat, i les enormes i variades possibilitats de cadascun, a més de la quasi-impossibilitat que tenim de provar-los tots i escollir-ne un que s'avingui a les nostres pretensions.

Sovint acostuma a passar que emprem aquell que primer ens ha caigut a les mans i es converteix en el punt de mira a partir del qual valorem els altres i desaprofitem, lògicament, les possibilitats dels rivals "casuals".

Es fa, doncs, difícil triar els programes "bons" dels menys "bons", ja que, ben sovint aquesta decisió té a veure amb els gustos de l'usuari. Tot i amb això, m'atreveiria a destacar els meus tres preferits i els que més acceptació fins ara han tingut.

Per a mi el rei indiscutible és el WordStar, atesa la senzillesa i potència en totes les seves versions, desde les inicials, fins a la darrera anomenada Professional 5. Aquest programa permet un gran control en qualsevol moment i simplifica al màxim les funcions més complexes, com els mailings.

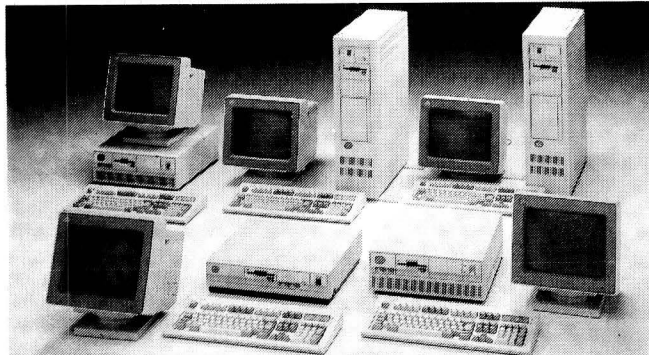
En el Microsoft Word, el més destacable és la possibilitat d'executar-lo des de la utilitat de les Windows, les possibilitats de càlculs matemàtics, macros i la importància cada cop més creixent de l'ús del ratolí, un perifèric que en aquest programa troba la seva raó de ser.

Per últim ressaltar la potència de Ditexto, un producte que ens ve de València, produït per Dimoni Software. Davant els paquets produïts fora de les nostres fronteres que ja ho fan gairebé tot, aquest juga amb la possibilitat de gaudir, dins del programa de quatre tipus de diccionaris, de partició sil·làbica ortogràfica, sinònims, antònims i traductors.

Quant als més "in" i també dins l'entorn del compatible podríem parlar del Display Writer 4 versió 1.5, que compta amb l'anomenada Voice Note, que permet enregistrar els comentaris orals que fem, sense emprar el teclat, una "virgueria" que ens acosta a la propera generació informàtica, la qual permetrà que l'usuari es comuniqui amb l'ordinador mitjançant la veu en lloc de fer-ho amb el teclat com fins ara estàvem acostumats.

El ventall de possibilitats és del tot extens i variat i per tots els gustos i pressupostos. Per molt tecnificat que tot estigui, com sempre, la darrera paraula la té l'usuari.

J.S.I.F.



La nova generació de compatibles aprofita al màxim les possibilitats dels processadors de textos.

La ràdio, el mitjà més calent

Ferran Calabuig

En més d'una ocasió, estudiants de BUP o FP de centres de la ciutat venen a l'emissora per a conèixer més de prop la ràdio. Sempre els he convidat a tornar el dia següent, deu minuts abans de començar un programa de complexa realització. És llavors quan més bé es pot diferenciar un mitjà audiovisual d'un d'escrit; és en aquell moment quan la immediatesa del primer excusa l'aprofundiment de l'altre. De vegades, m'he aturat a pensar què fa que, tot i tenint suficient temps per elaborar un guió, per localitzar determinat personatge i per seleccionar determinats passatges d'una entrevista, a última hora sempre falta temps. Certament, a fi i efecte què quan s'encengui el llum vermell del locutor tot estigui a punt, sovint és necessari corre pels passadissos, carregat amb cintes i papers i aixecant la veu al primer que es creua pel camí. Al final, he arribat a la conclusió que aquest neguit el porta el mitjà; és una màgia que impregna a tot aquell que hi treballa. El poder aconseguir aquella dada, el poder localitzar aquell altre protagonista o el poder confirmar en el darrer moment una important notícia, a més de propiciar el trencament de l'esquema preconcebut



- amb la consegüent esbrancada del tècnic de so, el qual es queda a cegues - dona els graus suficients com per a poder afirmar que la ràdio és el mitjà més calent.

Com s'ha repetit al llarg del temps, és la ràdio el mitjà més ràpid per arribar al lloc on es produeix la notícia i transmetre-la a l'audiència. Ho és, obviament, més que la premsa escrita que haurà d'esperar el dia següent i, tot i que d'un temps cap a aquí la tecnologia ha donat un gran pas, ho és també més que la televisió. Per a poder dir què està succeint en un determinat indret, solament cal un informador i un telèfon; per a poder comentar una notícia solament cal que el tècnic de so obri el micròfon. Per la seva complexitat, la televisió haurà d'enviar un equip de càmeres, tècnics de so, de transmissió, il·luminadors i informador per donar la mateixa notícia; si aquesta es facilita des de l'estudi, abans l'informador haurà d'haver contactat amb el realitzador, el qual haurà d'haver donat les indicacions oportunes al personal a les seves ordres.

És potser per això, per aquesta predisposició a narrar en directe determinat esdeveniment, que els periodistes radiofònics corren un risc més gran a l'hora de confirmar per les parts implicades les dades facilitades en la narració. I tot i que, cal dir-ho, el missatge no queda reflectit en un paper i per tant hi ha menys possibilitats de contrastar-ho, quan un informador de ràdio relisca involuntàriament en donar una notícia, se li busquen igualment les pesigolles.

Els que vivim la ràdio ho sabem i, amb gust, afrontem el risc.

F.C.

Cap de programació de la COPE a Reus